

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ad Leonem X. Pontificem Maximvm

[Straßburg], 1519

VD16 L 3409

Conclusio XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34717

DVLGENTIARVM AD LEONEM X. P. M.

nostra torsione & æquiuocatione arbitrij nostri, relinquenda est in ea significatione, qua utitur scriptura, scilicet futuri & uniuersalis iudicij. Atq; ita illæ authoritates nihil pugnant aduersus purgatorium, nõ per æquiuocationis cauillũ, sed per ablationis sensum. Eodem modo & illud, Hic omne meritũ, illic nullum. Alioquin quantus fuerat sudor ingenio meo, si & ego meritũ æquiuocarem duplex, scilicet post mortem nõ esse meritũ huius temporis, sed bene meritum illius status, & Augustinũ loqui de primo, sed nolui. Quid aut̃ dicent ad illud Ecclesi. Lignum ubicunq; ceciderit, siue ad Aquilonẽ, siue ad Austrũ, ibi erit: Siquidem per casum intelligunt mortem. Si ergo per Aquilonem infernum, per Austrum cœlum, quo cadent qui intrant purgatorium: ad Austrum dicent, sed æquiuoce, sed quid dicent: ibi erit: ibi manebit: ergo nunq; exibunt purgatorium: An hic quoq; æquiuocatur mansio, scilicet temporalis & æterna: Claret itaq;, quod hæc authoritas recta facit contra purgatorium. quinetiam per æquiuocationem sui facit ex purgatorio infernum. Non potest itaq; solui, nisi dicatur (sicut dixi) nihil eam de purgatorio loqui, non plus quam illam, Liber generationis Iesu Christi.

CONCLUSIO XIX.

Nec hoc probatũ esse uidetur, quod sint de sua beatitudine certę & securæ, saltem omnes, licet nos certissimi sumus

Nos enim, quia credimus nullam in purgatorium uenire, nisi si sit de numero saluandorũ, certi sumus de beatitudine illarum sicut certi sumus de electorũ salute. Quanq; nõ minus impugno si quis asserat eas esse certas, ego nõ omnes dico esse certas. Sed quia totũ negotiũ de animabus in purgatorio absconditissimũ est, ideo suadẽdo magis quã demonstrãdo, declaro cõclusionẽ,

Primo ex supradictis, Si pœna purgatorij est, pavor ille & horror damnationis & inferni, pavor autem omnis facit animum perturbatum, incertum, inopem consilij, & auxiliij, & tanto magis, quanto fuerit uehementior & inopinatio. Animarum atrem est omnium uehementissimus & inopinatissimus, ut supra dictum est. Et Christus, Tanquam laqueus superuenit dies illa. Et Apostolus, Dies domini sicut fur in nocte ita ueniet. Quare ualde parabile est, eas præ confusione nescire, quo

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

statu sint, an dānatae uel saluatae, imo sibi uidentur iā ire in damnationē, & descendere in lacum, omninoq; iam esse in portis inferi, sicut Ezechias dicit. Sed & i. Regū. ij. Dominus deducit ad inferos & reducit. Igitur nihil aliud sentiunt, q̄ incipere suā damnationem, nisi q̄d sentiunt, nondū clausam post se portam inferi, necdum etiam dimittūt uotū & desyderiū auxiliij, licet nusq; apparentis. sic enim loquunt, qui id experti sunt. Accipiamus simile, Si quis ad iudiciū mortis inopinatus ueniat, puta incidens in latrones. qui dum intentant illi omni ex parte mortem, etiā si statuerint eum terrere, non occidere, hic ipsi certi sunt eum uicturum, ipse uero nihil nisi præsentiissimā mortē uidet, atq; eo ipso iam morit, solū id sibi reliquū est, quod nondū sit mortuus, possitq; redimi a morte, sed nescit unde, uidet enim illos posse, sed nolle. Igitur fere nihil differt a mortuo. Ita uidetur in pauore æternæ mortis fieri, quod nō aliud q̄ æternam sibi sentiunt imminere omni ex parte. Sic canit ecclesia pro eis, A porta inferi erue animas eorum, Et libera eas de ore leonis, ne absorbeat eas Tartarus &c. Solum id reliquum scientiæ habent, quod deus possit eos redimere, sed nolle illis uidetur. Dānati uero statim huic malo addunt blasphemiam, illi uero solam querelam & gemitū inenarrabilem, sustentati a spiritu. Hic em̄ fertur spiritus super aquas, ubi sunt tenebræ sup faciē abyssi. Sed de hoc supra latius.

Secundo. Multa leguntur exempla, in quibus habetur nō nullas animas hanc sui status incertitudinem confessas fuisse. Appa-ruerūt enim tanq; euntes uocati ad iudicium, ut de S. Vincentio &c. Rursum legūtur multa, in quibus certitudinem suam sunt confessæ. Ad quæ dico. Primo, me dixisse non omnes esse certas. Secundo, forte melius secundū prædicta, eas non fuisse certas, sed præ nimio auxiliij desyderio, tanquā certæ essent, uelocius iuari postulasse, ita ut potius opinentur, & timidæ præsumant sese certas, quam sciant, sicut & in euangelio de dæmonibus dicitur, quod sciebant ipsum esse Christum, id est uehementer opinabātur, ut ait glossa. Ita enim fit naturaliter in omni angustia & pauore, ut uehementer opinemur nos esse adhuc reparabiles, cū tamen magis sit ibi cupido reparationis, quā spes, aut scientia, sicut in dæmonibus plus fuit cupido sciendi, quam scientia. Scientia enim salutis, nō pauet, neq; trepidat, sed confidit,

DVLGENTIARVM AD LEONEM X. P. M.

omniaq; fortissime tolerat.

Hic dicitur, Quid ergo de iudicio particulari, quod in morte cuiuslibet hominis fama est agi, & Innocen. testatur, uidetur em̄ per ipsum certus fieri homo de suo statu. Respondeo, quod nō sequitur eum certum fieri, etiam si sit particulare iudicium. Potest fieri, ut homo mortuus iudicetur, immo accusetur, sed tamē sententia differatur, nec ei reueletur. Interim autem accusante cōscientia, urgentibus dæmonibus, & minante ira dei, nihil aliud faciat misera anima, quam ut tremat a sententia, omni momento cū horrore expectata, sicut de corporali morte facit & minatur Deut. xxviiij. Dabit tibi dominus cor pavidum, & pendebit uita tua ante te, mane dices, quis det mihi uesperes: & uespere dices, quis det mihi mane: Ita & ibi mors æterna simili pauore ferriat, & horribili horrore cruciet animā. nec ista sententia multū absona est ueritati, quādoquidem & Matth. v. Dominus distinguit inter reum iudicij, & reum consilij, & reum gehennæ, id est, inter accusatum & conuictum & damnatū. Sed & insignes quidā authores scientia plus quam fama, audent dicere, quasdā animas pro suæ trepiditate uitæ, per mortē rapi, & a deo sic proijci, ut usq; in finem mundi nesciant, an sint damnatæ uel saluandæ. Et si recipit historia illa de monacho morituro, & propter peccatū fornicationis, uelut dānato, iam blasphemante, deinde ad sanitatem reuerso, satis patet, quod iudicium & accusatio in ferni, potest animā affligere, & tamen nondum esse diffinitam sententiam latam. Ad idem, id quod in homelia recitat quadā Beatus Greg. de iuvene, quē in morte draco absorbere uolebat. Hęc itaq; de tota materia pœnarū purgatorij uerissimiliter pono, motus primū ex natura horroris & pauoris. Deinde, quod scriptura hanc pœnam tribuit damnatis. Tandem, quod om̄is ecclesia dicit, easdem esse pœnas inferni & purgatorij. & ita credo hanc nostram sententiam in scripturis satis fundatam. Buccinatores uero indulgentiarū, uidentur pœnas animarū ita imaginari, quasi ab extra inferantur, sintq; penitus externæ, non autē ab intra in cōscientia nascantur, quasi deus solum ab eis auferat pœnas, cum sit cōtrarium uerius, quod animas potius a pœnis auferat, sicut scriptum est, Diuertit ab oneribus dorsum eius. Nō ait. Diuertit onera a dorso eius. Et iterū, Si transibis per ignem,

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

flāma non nocebit te. Quomodo non nocebit, nisi quia dat fiducia cordi, ut ignem non timeat, non autem ut ignis non sit, cum transeundum ei per illum sit. Quare diuersio dorsi ab oneribus non fit, nisi sanando animæ timorē, & confortando eam sicut & sup̄ dictū est, qđ nulla pœna vincit timore sui, sed amore & contemptu. At timorē nō auferunt indulgentiæ, imo inferunt quantū in eis est, dum uelut odibilem rem, pœnas relaxādas suadent. Deus autē proposuit habere filios impuidos, securos, generosos, æternaliter & perfecte, qui profus nihil timeant, sed per gratiæ suæ fiduciā omnia triumphent atq; cōtemnant, pœnasq; & mortes pro ludibrio habeant, cæteros ignauos odit, q̄ omnium timore confunduntur, etiam a sonitu folij uolantis.

Iterum obijcitur.

Si uolēter pœnas ferunt animæ, cur pro eis oramus? Respon-
deo, Nisi eas uolēter ferrent, certe damnatæ essent, sed nunquid non ideo optare debent orationes, quando & Apostolus optauit pro se orationes fieri, ut liberaret̄ ab infidelibus, & sibi ostiū uerbi aperiret̄, qui tamen om̄i fiducia plenus, mortē contemne-
re se gloriabatur. Etiā si animæ non optarent orationes, tamen nostrum est, earum labori condolere, & succurrere oratione, sicut quibuslibet alijs, quantumlibet fortiter patientibus. Deinde cum animæ non adeo doleant pœna præsentī, quam horrore instantis sibi & intentatę perditionis, non est mirum, si cupiant suffragium, ut perseuerent, & non deficient in fiducia, cum sint incerti (ut dixi) de statu suo, nec tam timeant pœnas inferni, quā odiū dei, quod est in inferno, sicut dicitur, Non est in morte qui memor sit tui, in inferno quis cōfitebitur tibi: Et sic patet, quod non timore pœnæ patiunt̄, sed amore iustitię, ut supra. Timent enim magis, ne non laudent, & ament deum (quod fieret in inferno) quam ne patiantur. Et hoc eorum sanctissimū, sed anxiosissimum desiderium, merito iuuat omnis ecclesia quantū potest, maxime quando & deus uult illas per ecclesiam iuari. Et hic tandem sit aliquando finis tam obscuræ & dubiæ disputati-
onis, de animarū pœnis. Quibus q̄ potest meliora proferre, nō inuidebo. Modo id faciat, melioribus scripturæ autoritatibus nixus non fumosis hominum opinionibus obnubilatus.

CONCLUSIO. XX.